

k pojmu jeho vyžaduje, by z činu pachatelova mělo po jeho úmyslu nastati rozmnožení jeho jmění, obohacení. Jak pachatel skutečně naloží s věcí, již odňal z držení a bez přivolení třetí osoby v úmyslu, by s ní jako s vlastní nakládal, je lhostejno, zda jí svoje jmění neb jmění jiného rozmnoží, nebo jinému ji daruje nebo dokonce ji zničí, aneb, jak se to stalo v souzeném případě, ji zahodí (srovn. rozh. č. 552 Sb. n. s.). Konečný cíl, jež pachatel svým jednáním sledoval a jenž k jeho jednání zavdal podnět, nemá pro právní posouzení skutku závažného významu.

Neobstojí ani další námitka stížnosti, že odsouzením obžalovaného pro přečin podle § 6, č. 4 zákona na ochranu republiky je úplně vyčerpána trestnost zjištěného činu obžalovaného, kdyžtž odcizení několika zcela bezcenných šroubků bylo jenom prostředkem ke spáchání skutku kvalifikovaného rozsudkem jako přečin podle § 6, č. 4 zákona na ochranu republiky. Stížnost není provedena po zákonu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.), pokud námitku tu opírá o svémocně sestrojený předpoklad, že šlo jen o několik šroubků zcela bezcenných.

Je správné stanovisko stížnosti, z něhož zřejmě vychází i napadený rozsudek, že odcizení součástek zapalovačů bylo prostředkem ke spáchání přečinu nahoře uvedeného. Leč je-li porušení jednoho trestního zákona (§ 171) jen prostředkem porušení druhého trestního zákona (§ 6, č. 4 zákona na ochranu republiky), sluší zásadně užití trestních zákonů obou (viz Miříčka, str. 112). Výjimky z tohoto pravidla, za nichž je použití pouze druhého trestního zákona, že totiž takový průběh (v daném případě odcizení věci) lze pokládati za pravidelný, že porušení prvního trestního zákona je buď zcela podřízeného významu nebo takové, že na něho bylo patrně myšleno již při druhém zákoně, nepřicházejí v souzeném případě v úvahu. Neboť předpisem § 6, č. 4 zákona na ochranu republiky je chráněn právní statek zcela jiný nežli předpisem § 171 tr. z. a ona skutková podstata může býti dovršena i činností, která vůbec nevykazuje znaků skutkové podstaty § 171 tr. z. Zmateční stížnost je dílem bezdůvodná, dílem není provedena po zákonu a byla proto zamítnuta.

Čís. 6208.

Dvoutměsíční žalobní lhůta, stanovená § 17, odst. 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., platí i pro veřejného žalobce, který vznáší veřejnou žalobu ve smyslu § 14, odst. 5 téhož zákona. K jejímu zachování stačí včasný návrh veřejného žalobce na zahájení předběžného řízení. Není k tomu třeba obžaloby v pravém slova smyslu.

(Rozh. ze dne 30. května 1938, Zm I 502/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem utrhání na cti podle § 3, odst. 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Pochybena jest námitka vznesená s hlediska zmatku § 281, čís. 9 b) tr. ř., že žalobní právo zaniklo pro uplynutí žalobní lhůty. Poněvadž v souzeném případě jde o přestupek utrhaní na cti, spáchaný na policejním strážníkovi, tedy na veřejném orgánu se vztahem na výkon jeho pravomoci, platila ovšem dvouměsíční žalobní lhůta vytčená v § 17, odst. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. i pro veřejného žalobce napadeným veřejným orgánem zmocněného, při čemž tato lhůta začíná běžeti dnem, kdy se uražená osoba (nikoli snad veřejný žalobce) dověděla o činu a osobě vinníkově (§ 14, odst. 5 a § 17, odst. 1 cit. zák.). Pro včasnost výkonu žalobního práva stačí samozřejmě při souvislosti obou uvedených ustanovení i v případech § 14, odst. 5 cit. zák., byť i mluví o podání veřejné žaloby, pouhý návrh veřejného žalobce na zavedení předběžného řízení, jako obdobně stačí v případě § 17, odst. 1 cit. zák. pouhá žádost za trestní stíhání, a nezáleží s hlediska včasnosti na podání obžaloby v technickém slova smyslu (srovn. rozh. č. 3854 Sb. n. s.). Poněvadž však uvedený návrh byl učiněn dne 1. prosince 1937 a napadený strážník mohl se dověděti o činu a osobě vinníkově nejdříve v druhé polovině října 1937, v kteréžto době byl čin teprve spáchan, je jasno, že o uplynutí jmenované lhůty nemůže býti řeči.

Čís. 6209.

Není falšováním ani napodobením veřejné listiny, zhotoví-li pachatel neúplný opis pravé veřejné listiny.

Podvod spáchaný za použití nikým nepodepsané soukromé listiny, v níž není ani uvedeno, od koho pochází, nepadá pod hledisko § 201, písm. a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 31. května 1938, Zm II 223/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. d), 200, 201, písm. a), 203 tr. z., a to potud, pokud napadala podřadění skutků obžalovaného, uvedených pod bodem b) a c) výroku rozsudku, pod skutkovou podstatu § 199, písm. d), pokud se týče § 201, písm. a) tr. z., a tyto výroky zrušil; jinak zmáteční stížnost zamítl.

Z d ů v o d ů:

Stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska zmatku podle § 281, čís. 10 tr. ř. namítá, že rozsudkem zjištěná činnost obžalovaného, kterou nalézací soud podřadil pod skutkovou podstatu § 199, písm. d)